

Divatjamúlt érzetek

Az illat szó talán azért divatjamúlt,
mert illat sincsen, legfeljebb a nyomorult
szagok. Az ipari bűzök kábán kitörnek
minden olajtól rohasztott pontján a földnek,

az összes lerakott szeméthalom alól
a megtervezett pokol ezzel válaszol.
Vagyis hogy egy nagy fenét volt ez megtervezve!
Mégiscsak méreggel rontunk rá az életre,

a másokéra persze, s ez megnyugtató.
Vesszen minden káros növény, minden alávaló
állat! Potyogjon bele a homályba,
még ott marad neki a nemlevés világa.

A létezőt mi uraljuk erős marokkal,
téves szerekkkel és gyilkoló ábrándokkal.
Ötven év alatt mások lettek a szagok,
egy szekrény, este illatára gondolok,

de a zajok ugyanígy megváltoztak,
amelyek egykor bárkire frászt hoztak,
most egyszerűen nem is hallhatók.
Ahogy mindenről lemarad egy bamba pók,

hálója szélén méléz, s elszökik a légy,
úgy veszik el az utolsó esély,
a kivesző fajok mindenkit elátkoznak,
kérdés, hogy mi minősül mostantól átoknak,

az utolsó példány sírása is,
vagy ez csak érzélgősség, amolyan avitt
szerelmi vallomás az élethez és hozzád?
Hiszen te vagy a legfontosabb, ha nem tudnád.

Gender

Ó, ne nézz rám kételkedve,
mintha nem volnék még felnőtt,
mert bámulok nyári felhőt –
így lesz az embernek kedve
gondok közt is egy mosolyra:
gondom majd a nő megoldja.

Fürdőszobánk ha beázik,
te beszélsz a dolgok nyelvén,
te szervezel mindent, nem én.
Az étellel így csatázik,
sokféle a tudásszomja:
gondom majd a nő megoldja.

Dühöngeni házmesterre,
én haboznék, kicsit várnék,
te tudod a pesti tájék
mitől szívderítő erre,
s ha véletlen nem úgy volna:
gondom majd a nő megoldja.

Köszönöm, hogy megkíméltél,
hozzanak bármit a vészek,
nem sodor el az enyészet.
Munkánál a durvább résznél
te álltál ott. Ez a módja?
Gondom majd a nő megoldja.

Tartozik, követel

Ki mit érez szerelemnek?
Kit utál meg ma a szív?
A bajok mind belebegnek,
a világ meg kiborít!

Szemeidből szerelem néz,
de ha kérdem, tagadod.
A hazugság sohasem méz,
szeretem csöpp alakod.

Ha fizetnék puha csókkal,
nevetésed megaláz.
Le a téves, zabi szókkal,
igazat vár el a ház!

De ha rosszabb, ami úgy van,
ama ténynél, ami nincs?
Ha szeretlek – szigorúan.
Ha utállak – ne legyints!

Az örök kérdések unalma

Rossz-e annak, aki meghalt, hogy halott?
Rossz-e annak, aki feltámadt, hogy él?
Rossz-e annak, ki feltámadt, hogy halott?
Rossz-e annak, ki meghalt, hogy él?

Rossz-e az a meg nem születettnek,
hogy nem is gyanítja, megszületik egyszer?
Rossz-e az, ha halottak születnek
új életre egyszer-egyszer?

Jó-e annak, aki meghalt, hogy halott?
Jó-e annak, aki feltámadt, hogy él?
Jó-e annak, ki feltámadt, hogy halott?
Jó-e annak, ki meghalt, hogy él?

Jó-e élni, vagy nem élni jobb?
Nemélni jó? Mi lehet a rossz?
A nemtudás az üres fejben forog,
váratlanul a rossz irányba kidob.

Jó-e az a meg nem születettnek,
hogy nem is gyanítja, megszületik egyszer?
Jó-e az, ha halottak születnek
új életre egyszer-egyszer?

Rossz-e élni, vagy nem élni rosszabb?
Élni rossz? De mi lehet a jó?
A tudás üres fejbe való,
a jó bármiből csak bosszant.

Ám legyen remek, tökéletes!
Remek annak, aki meghalt, hogy halott?
A halál sosem tökéletes.
Remek annak, aki feltámadt, hogy él?

Tökéletes annak, ki feltámadt, bármi?
Tökéletes annak, ki meghalt, hogy él?
Annyit azért nem tudok megállni:
unalmasabb a halál akárminél.

Unalmas-e annak, aki meghalt, hogy halott?
Unalmas-e annak, aki feltámadt, hogy él?
Unalmas-e annak, ki feltámadt, hogy halott?
Unalmas-e annak, ki meghalt, hogy él?

Vörös István (1964) József Attila-díjas költő, prózaíró, kritikus, irodalomtörténész.
Legutóbbi verseskötete: *Elégia lakói, 2000–2011*, Tipp Cult, Bp., 2018.